

РЕШЕНИЕ

№ 844

гр. София, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **9062** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 66 от Семейния кодекс (СК).

Образувано е по жалба на Х. А. А. А. от Кралство Б., чрез процесуалния представител адв. П., срещу писмо, изх. № 5806#1/13.07.2023 г. на кмета на [община], представляващо отказ за вписване в акт за раждане на детето М. К. В. заявеното от него припознаване с декларация, вх. № 5565/06.06.2023 г.

Жалбоподателят счита, че отказът е постановен в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Твърди, че същият е формален, като основанийето за издаването му е бланкетно и абсолютно неоснователно направеното възражение от Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – С.. Моли съда да го отмени и да задължи административния орган да извърши вписването. Излага съображения за това, че заедно със съпругата му се грижат за детето. То е силно привързано към него и не признава друг за свой баща. Претендира напарените в хода на производството разноски.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Агенция за социално подпомагане, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди и прецени наведените в

жалбата доводи, становищата на страните, събраните по делото относими към спора доказателства и извърши на основание чл. 168, ал. 1 АПК изцяло проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Събраните в хода на производството писмени доказателства установяват, че К. В. и Х. А. са сключили брак на 09.04.2012 г. (л. 15 от адм. д. № 145/23 г. на Административен съд Силистра). През 2019 г. В. е подала документи за осиновяване на дете. Тъй като съпругът ѝ А. е гражданин на Б. и пребивавал в България само няколко месеца годишно (чрез визов режим – за периоди от по три месеца, през три месеца), той не бил вписан като кандидат-осиновител. Бракът на В. и А. не бил укриван в хода на кандидатстването.

През 2022 г. се открила възможност за осиновяване на дете от страна на В. и с Решение № 211/29.08.2022 г. на Окръжен съд – Сливен, влязло в сила на 05.09.2022 г., било допуснато пълно осиновяване на дете, чието име било променено на М. К. В. (л. 12 от адм. д. № 145/23 г. на Административен съд Силистра). Решението за осиновяване не било обжалвано, от което ѝ да е лице или държавен орган и е влязло в сила. След влизане в сила на това решение, за ДСП – С. възникнало задължение за извършване на следосиновително наблюдение в продължение на две години.

Административното производство е започнало по декларация за припознаване, вх. № 5565/06.06.2023 г. (л. 10 от адм. д. № 145/23 г.), с което жалбоподателят А. е припознал за свое дете М. К. В., с вписана майка К. И. В.. Декларацията е подписана от него и от майката, която потвърждава, че молителят е баща на детето и е съгласна с предложеното име на детето – М. Х. А.. Подписите им са нотариално заверени. Приложено е Удостоверение за раждане на детето (л. 14 от адм. д. № 145/23 г.), в което е вписана за майка К. И. В., а за баща – няма посочено име.

По повод на тази декларация, във връзка с разпоредбите на чл. 66 СК, е изпратено писмо, изх. № 5565#1/07.06.2023 г. до ДСП – С.. В рамките на в тримесечния срок от съобщението е постъпило писмено възражение срещу припознаването (л. 17 и 18 от адм. д. № 145/23 г.).

При тези данни, кметът на [община], в качеството му на длъжностно лице по гражданското състояние, е отказал вписване на припознаващия по реда на чл. 49, изр. второ ЗГР, на основание чл. 66, ал. 1, изр. второ и трето СК.

Настоящият съдебен състав, при така установеното от фактическа страна намира, че вписването на припознаване представлява административна услуга по смисъла на § 1, т. 2, б. „а“ от ДР на Закона за администрацията, нормативно регламентирана от разпоредбите на чл. 49, изр. 3 ЗГР и чл. 64 – чл. 66 СК. Съобразно разпоредбата на § 8 от ПЗР на АПК, уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. Атакуваният акт притежава белезите на индивидуален административен акт, съгласно легалната дефиниция, установена в чл. 21, ал. 3 АПК, във връзка § 8 от ПЗР на АПК - административна услуга.

Оспореният отказ е постановен от компетентен административен орган - длъжностно лице от общинската администрация, на което е възложена функция на длъжностно лице по гражданско състояние на територията на общината, съгласно чл. 35, ал. 3 ЗГР, от кмета на [община] със Заповед № ЗК-1131/10.07.2023 г. (л. 16 от адм. д. № 145/23 г.).

Припознаването, по смисъла на СК, е нормативно признат способ за установяване на произход и от двамата родители, без участието на съда. То е неконтролируемо по същество волеизявление от гледна точка на неговата вярност. Припознаващият не е длъжен да доказва родителското си качество. Законодателят урежда припознаването като извънсъдебен и неконтролируем по същество едностранен, личен формален, декларативен, неотменим акт, с който едно лице заявява, че дадено лице произхожда от него. Адресат на припознаване може да бъде само дете с неустановен произход. За да породи припознаването действие, то следва да бъде вписано в акта за раждане.

От събраните по делото доказателства се установява, че след влизане в сила на Решение № 211/29.08.2022 г. на сливенски окръжен съд за пълно осиновяване на малолетното лице М. Я. Т., [дата на раждане], е издадено Удостоверение за раждане на детето № [ЕГН], в което е вписан само един родител – майката К. И. В., като са променени и имената на малолетното дете, а баща не е посочен, от което следва, че не е налице пречка за припознаването му, разбира се при спазване и на останалите законови изисквания.

По делото се установява също, че жалбоподателят Х. А. А. А. е подал писмено заявление за припознаване на малолетното дете, посочено по-горе, което заявление отговоря на изискванията на чл. 65, ал. 1 СК, тъй като е с нотариална заверка на подписа и е подадено пред компетентния да го разгледа административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 2 СК длъжностното лице по гражданското състояние съобщава припознаването в 7-дневен срок от извършването му на другия родител, ако той е известен, на детето, ако то е навършило четиринадесет години, както и на Дирекция „Социално подпомагане“ по настоящия адрес на детето. В конкретния случай съобщение е изпратено до ДСП-С.. В срока и по реда на чл. 66, ал. 1, изр. 2 СК директорът на ДСП – С. е подал възражение, с което оспорва припознаването, с оглед което и по аргумент от чл. 66, ал. 1, изр. 3 СК, е постановен процесният отказ.

Настоящият съдебен състав намира, че предвид изричната разпоредба на чл. 66, ал. 1, изр. 3 СК, длъжностното лице по гражданско състояние (в случая зам.-кмет „Финанси и икономика“ в [община]) действа в условията на обвързана компетентност. Единствената формално разписана от закона материална предпоставка административният орган да откаже вписване на припознаването в акта за раждане в конкретния случай, а и достатъчен, е извършеното оспорване от страна на ДСП – С.. Административният орган няма правомощия да извършва проверка на подаденото възражение, да изисква неговото допълване или събиране на доказателства от страна на ДСП. Ето защо следва да се приеме, че отказът е постановен при наличие на материалноправните предпоставки за това, с оглед на което е законосъобразен (в този смисъл е Решение № 9747 от 17.10.2023 г. на ВАС постановено по адм. дело № 5196/23 г.). Съдът намира, че директорът на ДСП – С. е изложил мотиви в достатъчен обем, обосновавайки възражението си в интерес на детето. Посочил е, че възразява срещу извършването на поисканото от жалбоподателя припознаване, тъй като

госпожа К. В. е родител по силата на съдебен акт, а не по силата на биологичен процес и това е аргумент, който е пречка тя да дава съгласие детето М. К. да бъде припознато от съпруга ѝ, който е чужд гражданин и не е трайно установен в страната. Счетено е, че пълното осиновяване е една отрицателна предпоставка за извършване на припознаване, като същото заобикаля законоустановената процедура по осиновяване и не е в интерес на детето. Освен това е посочен наличието на риск детето да бъде изведено трайно от страната. Допълнено е, че съгласно чл. 104 СК, към момента отдела „Закрила на детето“ към ДСП – С. извършва следосиновително наблюдение и извеждането на детето извън Република България ще възпрепятства възможността да се проследи адаптацията и отглеждането му в новата семейно среда, както и спазването на неговите права и законни интереси. Съдът намира, че при изготвяне на посоченото възражение ДСП осъществява свое законово регламентирано правомощие, при което действа при условията на оперативна самостоятелност, извършвайки преценка по целесъобразност.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че жалбоподателят, който иска да е родител на осиновеното само от майка дете, може да го осинови по предвидения в закона ред, в случай, че са налице законовите предпоставки за това. Да се допусне припознаването на дете, пълно осиновено, би означавало да се заобикалят разпоредбите на закона относно осиновяването, т.е жалбоподателят да стане родител по по-облекчен ред от този за осиновяването (Решение № 11147 от 04.11.2021 г. на ВАС постановено по адм. дело № 5529/21 г.).

Въз основа на така изложените фактически и прави съображения, съдът намира, че не са били налице законовите основания, за да впише заявеното от жалбоподателя припознаване, поради което подадената жалба, като неоснователна и недоказана, следва да се отхвърли.

По изложение съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, 38-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. А. А. А. от Кралство Б. срещу писмо, изх. № 5806#1/13.07.2023 г. на кмета на [община], представляващо отказ за вписване в акт за раждане на детето М. К. В. заявеното от него припознаване с декларация, вх. № 5565/06.06.2023 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: